

Sygn. akt II K 52/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Nalepa

Protokolant: st.sekr.sądowy Joanna Kotala

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2018 roku na rozprawie sprawy

G. G.

s. T. i A. z domu G.

ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w okresie czasu od stycznia 2017 roku do 5 stycznia 2018 roku, w P. woj. (...) upoczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego na rzecz syna F. G. określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w P. za sygn. Akt III RC 409/12 z dnia 30 października 2012 r., który podwyższył alimenty od G. G. na rzecz F. G. do kwoty 450 zł miesięcznie poczynając od 01.12.2012 r., czym naraził F. G. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

tj. o czyn z art. 209 § 1a kk

orzeka:

1. oskarżonego G. G. uznaje za winnego tego, że w okresie od lutego 2017 r. do stycznia 2018 r. uchylał się od płacenia alimentów orzeczonych wyrokiem Sądu Okręgowego w P.z 21 listopada 2011 r. w sprawie I C 1197/11, których wysokość ustalono ostatnio ugodą zawartą 30 października 2012 r. przed Sądem Rejonowym w P.w sprawie III RC 409/12 na rzecz małoletniego syna F. G., przy czym łączna wysokość zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, narażając pokrzywdzonego na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych i za tak opisany czyn, wyczerpujący dyspozycję art. 209 § 1a kk na podstawie art. 209 § 1a kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych.

UZASADNIENIE ROZSTRZYGNIĘCIA O KARZE

Wymierzając oskarżonemu karę kierowano się dyrektywami z art. 53 kk.

Na korzyść oskarżonego sąd przyjął przyznanie się do sprawstwa.

Natomiast nie można ocenić pozytywnie tego, że oskarżony nie regulował alimentów na rzecz pokrzywdzonego przez okres 11 miesięcy narażając go w długim czasie na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Podkreślić należy, iż obecnie dla odpowiedzialności karnej z art. 209 § 1 kk „wystarczy” nie płacić rat alimentacyjnych przez 3 miesiące, a oskarżony nie realizował swojego obowiązku przez czas niemal 4 razy dłuższy. Podmiotem

pokrzywdzonym była nie osoba dorosła, ale małoletnie dziecko, niezdolne do pracy i osiągnięcia dochodów a więc samodzielnego utrzymania z którym ojciec winien się dzielić każdym nawet najskromniejszym dochodem, czego sprawca bez usprawiedliwienia nie uczynił, mimo że alimenty skalkulowano na poziomie zaledwie 450 złotych.

Za oskarżonym nie mógł przemawiać dotychczasowy styl życia. Nigdy nie opiekował się swoim synem i nie czynił w tym zakresie jakichkolwiek starań. Jest osobą wielokrotnie wcześniej karaną za przestępstwa w tym również za znęcanie się nad członkami najbliższej rodziny i co szczególnie niekorzystne, za uporczywe nierealizowanie obowiązku alimentacyjnego (sprawa II K 165/16) i jak widać nie wyciągnął oczekiwanych przez ustawodawcę wniosków z wymierzonej kary o charakterze wolnościowym, nadal kontynuując bezprawne uchylanie się od obowiązku.

Dlatego też jako adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości wymierzono oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Inna kara nie spełniałaby wobec oskarżonego, ani funkcji należytej odpłaty za to co zrobił, ani też wychowawczej (poprzez wdrożenie do płacenia alimentów), jak również dawałaby społeczeństwu w tym jego członkom, zobowiązanym do płacenia alimentów fałszywy sygnał, iż występki z art. 209 § 1a kk sąd uważa za drobny i pobłażliwie traktuje sprawców dopuszczających się go.

Uprzednia karalność i wymierzenie kar pozbawienia wolności, które w części odbył, stanowiło w myśl art. 69 § 1 kk przeszkodę w orzeczeniu warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Biorąc pod uwagę zadłużenie alimentacyjne oskarżonego i konieczność wywiązywania się w pierwszej kolejności również z bieżących alimentów na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw z art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolniono oskarżonego z obowiązku uiszczenia wydatków oraz opłat.